

Kalandozok.hu Nyári Tábor 2016 – Hangulatkeltő Novella 1.

Hajnalodik, ideje elindulnom Corwalnechbe.

Még kenek egy kis fókaszírt a hajamra mert egy ápolt iteyy nem megy ki enélkül a nagyvilágba, különösen, a Purusa családból származók nem. Fogom az árut, feldobom a hátamra és elindulok. Szőrmére mindig szükség van. Remélem ma is jó napom lesz. Szeretek a piacra járni.

Elhagyom a sátrakat intek közben Halas Tednek, aki a jégcsákányát tisztogatja bálnavértől a hóban. Ezek szerint éjszaka sikerrel járhatott, a tetem még a parton lehet. Valószínűleg az emberekre hagyta a felbontását és a porciózást. Átnézek a Kis Fenyves felett, Halas nyoma jól kivehető a hóban, valóban a partról jött. Lent a fenyves mellett a jakjaink egy csoportját látom kószálni. Nyugodt léptekkel indulok le a fennsíkról a patak irányába, közben tekintetem végigfut a város melletti Sárkányon. Szép formás gerince van, szerencsére kőből. Még nekünk óriásoknak is kihívás jelentene, ha életre kelne. Én Mimir okosabb vagyok annál mint, hogy higgyek a legendában: A sárkány Niareből vetődött itt partra, miután Kaoraku elintézte. Mi, az északon maradt törzs, nem emlékszünk ilyen csatára, pedig az idők kezdete óta létezik a népem.

Elérek a patakhoz és elindulok az emberek által országútnak nevezett ösvényen. Megriasztok egy hócicát. Az állatnak nincs kedve ma a portékámat gyarapítani, kisebb tételben gondolkodik mint én. Na ezért nem indulok sehova a jégcsákányom nélkül. Volt már, hogy hárman jöttek rám és piacozás helyett nyúzás és szőrme kikészítés lett a napi program. Őrült Tednek a fiát is egy ilyen ölte meg. Elszaporodtak ezek a dögök erre fele. Mondtam már az ilaroknak, hogy ne borítsák a moslékukat a várfalon kívülre, de nem hallgatnak az öregebbre ebben sem.

Megzendül a sziklás partvidék, pontosabban inkább a város közepén lévő Sziget. Úgy látszik késésben vagyok ilyenkor már a kapunknál szoktam lenni. A törpék azok, a reggeli istentiszteletük elkezdődött... hogy kopna el az üllőjük meg a kalapácsuk! Pontosak mint mindig, ezzel nincs is bajom, de ütik ezek a hét utolsó napján is, amikor mindenki más pihenne. Bolond népség a törpéké hisz mindennap kalapálnak, kopácsolnak valamit. Zörögnek egész nap, van hogy éjjel is. Fura figurák na.

A Nyugati örökszél megborzolja a szakállamat. A városfalnál már nem fogja, az még engem is eltakar előle. Messze még a jó idő, amikor újra kihajózhatnak a halászok. Most csak az öbölben hullámszik a tenger azon kívül jéghegyeket látok. Mindig csodáltam Halast, ahogy az egyikről ugrik át a másikra és tutajként használva vadássza le róluk a fókákat. Meg is kell kérdeznem, hogy látott-e Démont idén télen már, vagy most is behúzódtak az öbölbe, akárcsak tavaly ilyentájt.

Rázendít a kikötő is, a törpék zörgését a hajóácsok folytatják. Felébredt a város, és a lakói dolgukra sietnek. Hajókat javítanak, építenek, felszerelést gyártanak az ilarok. Elérek a városig, ahol a szokásos béke fogad, majd belépek a mi kapunkon, mivel csak itt férünk be, mi felnött iteyyk. A többi kapu túl kicsi csak a gyerekeinknek való, de őket nem engedjük Corwalnechbe. Szét rúgnák a várost fogócska vagy bújócska közben. Jobb a békesség az

emberekkel. Sok munkám van ezekben az utcákban. Itt a patak mellett is egy emberöltővel ezelőtt fel kellett újítani az utcát egy rosszul sikerült hógolyó csata okán.

Napfelkelte után tele a piac mindenki oda igyekszik. Vannak akik a portékájukat viszik, mint én, de legtöbben bevásárolni mennek. Gyerekek szegődnek a nyomomba. Megjött Szórmés Ted! Megjött Szórmés Ted! - kiabálják. Ilyenkor megállok, nem lépek, mert a nagyobb kölykök kihívást éreznek abban, hogy a talpam alatt elfussanak. Ilyenkor rájuk morranok és a népes gyerek sereg visítva menekül az utca végéig.

A szabó és a kézműves család háza közötti részre érek, van itt egy istálló. Nem is olyan régen (évekkel ezelőtt) sokszor hagyta itt Ar'nold a lovát. Akkor még új volt itt a fogadós és egy kissé beképzelt. Kényelmesen, lóháton járt a piacra, mert megteheti - mondta akkoriban. Az évek múlásával elhagyta ezt a szokását, most már gyalog jár hisz az én barátom. Ma szerintem fehérszemélyt küld hozzám, mert jól fizető vendégei vannak és ki akarja bányászni a kalandozó erszényekből az ezüstöket, netán aranyakat.

Egy új, pár száz éves dalt énekelve fogad a városórség, és együtt indulunk tovább a piacra. Ma elaludhattak kissé, mivel a kapunál nem voltak ott. Hetente egyszer előfordul velük, én meg nem várok senkire. Csak a kölykök miatt vártam be most is őket, mert a lapos ember nem szép látvány.

„Corwalnech városba egy úton kell bemenni...” – éneklük a városbeliek ha meglátnak. Ez a kedvenc nótájuk, mindig ezzel fogadnak minket az ilarok. Erről is tudjuk, ha nem helyi emberrel futunk össze az erdőben vagy a hegyek között, mert azok nem énekelnek. Igazából unom már ezt a dal, mert sokszor hallottam, de mivel Örült Ted szereti, és lenyugtatja, nem kérem meg az embereket, hogy nekem mást énekeljenek. Ők egyszerű népség, szerintem kettő dal már sok lenne a pici fejüknek. Ar'nold szokott énekelni mást is, ha már nem szomjas, de azokat meg nem értem, mert olyankor átvált az anyanyelvére, de az előadás módja legalább nem halk, mint a többi emberé.

Kezdek szomjas lenni, a piactéren lévő, velem majdnem egykorú ezeréves artézi kút vizére gondolok. Sokan járnak manapság is vízért a piacra. Apám a kúthoz a köveket még a kezében hozta az ilaroknak Sárkánygerincről.

Megállunk. Felvonulás van, a táncverseny résztvevőit szekéren viszik körbe. Mi az asszonnyal nem nevezhetünk, mert túl jók vagyunk. Ar'nold elmagyarázta a haladók és a kezdők közötti különbséget. Megígérte, egyszer elmegyünk Shadonba a haladók közé, de hát nem hagyhatom itt az üzletet. „Majd akkor megyünk, ha felnőnek a gyerekek!” mondogatja az asszony. Úgyis régen láttuk a déli jégmezőn lévő rokonainkat. Félúton benézhetünk arra a táncversenyre is, ha gondolom. „Ha a táncunkat figyeled, a szívünket érzed dübörögni” – tartja a mondásunk.

Közben befordulok a téglaház mellett, ilyen csak egy van a városban. Már meg is érkeztem Erionba. Sokat nem tudok az itt lévő üres házakról, de Ar'nold szerint kalandozók bérlik a várostól, ide járnak pihenni azok, akik főleg Beriquelen kalandoznak.

- Almát tessék – kiált fel egy hang. - Itt a mézes pálinka, igazi ínycséség – hallani másfelől. A reggeli piac hangja semmivel sem téveszthető össze, lehet az délen vagy északon. Illatok és szagok, attól függően, hogy éppen mely részén járunk. A zaj mindent átölel, nincs egy nyugodt, csendes pont sem. Kieresztem a hangom: - Szórmét hoztam, vissza nem viszem!

Csend lesz majd hangos éljenzéssel üdvözölnek az emberek. - Gyere Szórmés vigyél a fiaidnak ...- mindenki velem akar cserélni. Leülök gyorsan a piac északi sarkába a helyemre. Leterítem a zsákom, kipakolom a szórméket és elmélyedek az alkudozás csodálatos világában, még inni is elfelejtek. Csak jó pár megkötött üzlet után megyek el a kútig. - Ki ne idd Szórmés! - tréfálkoznak a helybeliek. - Nekünk is hagyjál ám! Már sokszor elmagyaráztam a piacosoknak és most is megteszem. Rajtam kívül más óriással ne merjenek tréfálkozni, mert kilapulnak. Szokás szerint megszeppennek. - A városórség elbúcsúzik. Megkérdezik, mikor megyek haza. A válaszom, hogy amikor végeztem. Egyikük unott arccal itt marad, biztos a piacra van beosztva szolgálatban. Intek a többiknek, haza fele találkozok velük majd. Visszaülök a helyemre és tovább piacozok. Hamarosan jó vásárlóim érkeznek, Ar'nold róluk beszélhetett. Kalandozókkal kötök üzletet, két bunda cserébe a meséikért. Déli szabadságharcosok, mint megtudom történeteikből. Elégedett vagyok a mai nappal. A hordó mézes pálinka és a szekér alma mellett új mesékkel szórakoztatom ma este a fiaimat lefekvéskor.